

БЕЛАРУС

PRICE 10 ¢

ЧАСАПІС БЕЛАРУСАУ У З. Г. А.

BYELARUS — BYELORUSSIAN NEWSPAPER IN THE USA

10 ЦЕНТАЎ

Год III. № 3 (9)

30 Травеня 1952 г.

NEW YORK, N. Y., U. S. A.

May 30, 1952

Vol. III. № 3 (9)

ПАВАЖНЫЯ ПАДЗЕІ У СЪВЕЦЕ

(АТАКІ БАЛЬШАВІКОЎ. ДЭМАКРАТЫ ДУЖЭЮЦЫ)

Прастораю паважных падзеяў у съвце ўсё ѿшчэ застаецца Ка-рэя, хоць апошнім часам пачынае ўсё больш набіраць вагі ѹ пала-жыне на іншых адрезку таго-ж адзінага змагання дэмакратыяу з татальнай дэспотыяй Крамля — у Нямеччыне.

Карэйская гутаркі аб замірэн-ні, ня глядзяць на вялікі ўступ-кі дэмакрату, пакрысе, але доб-ра зайшлі ў тупік. Стратэгія дэ-макратаў уважала гэты адrezak фронту на дурагардны, раўнучы да небяспекі ў Эўропе. Тому саюзная дэлегацыя шла на ўся-лякі ўступкі бальшавіком, абы толькі паразумеца. Бальшавікі, аднак, уважалі ѹ уважаюць, што фронт іхніх непадзельніх, бо ўсю-ды сустракае ту ю самую съян-ну супраціву тых самых дэмакра-таў, на чале якіх стаяць, бяз сум-ліву, гроздны для іх ЗША. Тому заданне бальшавікоў у Панмун-жоне іншае. Яны ня імкнуть, па-разумеца але намагаюцца рэар-ганізацца сваю пабітую армію, ды якайбось скампраміта-ваць маральна свайго галоў-нага ворага. Бязумоўна, баль-шавікі ня ганяць моцы ам-эрыканскія арміі ані ёйнага ўмень-ні біцца, бо кожны-ж бачыць, што Амэрыканцы стаяць на тэры-торыі ворага, а не наадварот. За-то камуністы крываю на ўсё съвет аў, „зверствах”, аў, „на-людзкасці” амэрыканскіх жа-нерай, аў ламаныні імі правілаў Жэнэускія Канвенцыі, нарэшце аў бактэрыялічнай вайне. У гэтай сваёй нахабнай, наскроў манлі-вай кампаніі ў „абароне” правоў чалавека (але!) бальшавікі змай-стрывалі нават „буңт” сваіх ваен-напалонных (хай бы хтось па-спрабаваў у іх збунтавацца!) на аблоку Кочкы з мэтаю паказаць съвету „праўдзівасць” сваіх аб-вінавачваньні і ѿшчэ больш ма-блізіваць ягоную думку супраць такога „злачыства”.

Бязумоўна, уся гэта хлусньня была ці раз на парадку дня камі-сі аў перамір'і і мела тут сваю ўдачу. Саюзники рабілі адну ўс-тупку па адній, аж нарэшце прыйшлі да апошняга пункту праграмы — рэпатрыяцыі ваен-напалонных. Каб гэта было недзе ў 1945-б годах, магчымы што ѹ гэты пункт быў-бы „узгоднены” на працягу пяцёх часінаў, але... ціпер 1952 год і, трэба сказаць, дэмакраты зрабілі вялікі ѹ па-цишальны крок нападр. Яны ўжо ня хоць прымусова рэпат-рыяваць людзей, аddaючы іх на съмерць. Для бальшавікоў-ж гэта страшнія ніпрыемная рэч, бо бальшыні палонных не жадае вяртацца „на родину”: з 170.000 палонных толькі 70.000 згадзіліся на рэпатрыяцыю, ды ѹ то пэў-не прымушаныя страхам аў лёссе сваіх блізкіх. Каб зразумець ня-прыемнае палажэнне бальшаві-коў трэба адно прыпомніць, што між тымі, якія не жадаюць вяр-нуцца ў савецкі „рай” шмат кі-тайскіх „добрахвотнікаў”.

Аб гэтым пункце камісія спра-чаеца ўжо некалькі тыдняў. Праўда, часам аж драматычна ко-рата, бо на бальшавікса пы-тальні: „згаджаецца?” саюзни-кі адказваюць „не”. Й камісія разыходзіцца, каб назаўтрае пау-тарыць тое самае ад пачатку. Часам — бакі свараца ѹ то досыць горача. Здараеца нават, што шэф саюзнае дэлегаціі, ня вы-трымаўшы нахабнае прапаганды бальшавікса дэлегаціі, дае ѹ ёй „пытлю”, але нажаль гэта бывае вельмі ня часта.

І няма ведама чым гэта гуль-ни скончыцца, бо прэзыдэнт Тру-ман на ўчыністасці вяеннае а-кадэміі ў Вест Пойнт 20-га траў-ня станоўка заяўіў: „Прынцыце намі жаданыні камуністых і на-шаг адмова даць вяенна-палонным магчымасць самим вырашыць пытлы” але нажаль гэта бывае вельмі ня часта.

І няма ведама чым гэта гуль-ни скончыцца, бо прэзыдэнт Тру-ман на ўчыністасці вяеннае а-кадэміі ў Вест Пойнт 20-га траў-ня станоўка заяўіў: „Прынцыце намі жаданыні камуністых і на-шаг адмова даць вяенна-палонным магчымасць самим вырашыць пытлы” але нажаль гэта бывае вельмі ня часта.

І няма ведама чым гэта гуль-

ідэалам свабоды ѹ справядлі-васці”. Дык, ці гутаркі ў Пан-мунжоне працягнуцца ѿшчэ коль-кі месяцаў, ці хутчэй самы сабой сканцаца ды пачынца ізноў важкі падзеі большых памераў, да якіх бальшавікі асабліва рых-туюцца, — пакажа бліжэйшая будучыня. Магчымае ѿшчэ.

Магчымае, бо той самы „ды-рыгент” ужо пачаў „падаграваць” халодную вайну ѹ на нямецкім адrezku. Гэта кампанія была пачатая марш. Говаравым на пер-шамайскай урачыстасці ў Мас-кве. Говараў, згодна із інструк-цыямі згары, нязвычайна войстра напаў на Амэрыку й Ангельшчыну, не зважаючы на прысутнасць іхніх дыпламатычных прадстаў-нікоў побач із trybunai Паліт-бюро, якое на чале із Сталінам мнона пляскала гэтымі прамове. Некаторыя газэты заўважаюць, што замежных дыпломатаў таму ѹ паклікалі, каб перад усім съве-там выляць. Так ці йначай, але пітака адна: з Москвы праз Ка-рэю ў Бэрлін. Но вось адначасна з Говаравым загаварыў і Пік, і Гротэваль, і савецкія МІГ-і, што ѿ паветраным калідоры паміж Бэрлінам і Заходнім Нямеччынай, а паклікае якраз того, хо-сам любіць наводзіць жах на ўсесь съвет. А палохаца ёсьць чаго, бо ѹсьцел за падпісаннем умовы Нямеччыны пачынае арга-нізаваць сваю армію, якая свай-го часу мнона далася ѹ знакі „Бацьку”, тым балей, што Ялтаў ды Тээранаў ужо нікто не спа-дзяеца, а ѹ ленд-лізай ужо ня будзе.

Каб папярэдзіць гэтую ката-строфу, Крэмль пайшоў па дзівёх лініях. З аднаго боку пастрашыў Заходнюю Нямеччыну новай Ка-рэяй і грамадзянскай вайной, да-даючы пагрозу новае блікады Бэрліну, з другога боку паказаў сваё поўнае „любові” сэрца, пра-панаючы немцам-палучэнне. У-ходніе ѹ Заходніе Нямеччыны ў незалежнае, самостойнае, „дэ-макратычнае” гаспадарства із сва-ею „нацыянальнай” арміяй, ды шмат іхніх прыгожых рэчаў.

Іронія лёсу лідар нямецкіх са-цыял-дэмакратаў Шумахер стаў-ся тут хаўрусынкам Сталіна. Ці гэта выпадак, ці ѿшчэ адзін до-

Дзяржавыні сакратар ЗША Дын Эчысон 14-га траўня сказаў: „Злучаныя Штаты, Ангельшчына і Францыя гатовыя прыняць ра-шучыны мерапрыемствы супраць усялякае спробы СССР пачаць у Бэрліне новую блікаду. Саюзнікі ня думаюць адмаўляцца ад сваіх правоў у Бэрліне ды будуць усімі мерамі бараніць інтэрэсы жыхарства заходній зоны”.

Няведама, што думае Крэмль аб гэтых словах, але гэта моцныя слова, ды здаецца ня толькі слова, бо заходнія гаспадарствы ўсёткі цвёрда наважылі падпісаць генэральную ўмову з дэ-макратычнай Нямеччынай, а падпи-саныне гэтае-ж ўмова ѿ Сан-Франціску із Японіяй гаворыць аб тым, што дэмакраты ўжо ня надта баяцца пагрозаў Крамля і ўзмачняюць свае пазыцыі.

Затое падпісаныне ўмовы із за-ходнім Нямеччынай, здаецца, моцна палохае якраз того, хо-сам любіць наводзіць жах на ўсесь съвет. А палохаца ёсьць чаго, бо ѹсьцел за падпісаннем умовы Нямеччыны пачынае арга-нізаваць сваю армію, якая свай-го часу мнона далася ѹ знакі „Бацьку”, тым балей, што Ялтаў ды Тээранаў ужо нікто не спа-дзяеца, а ѹ ленд-лізай ужо ня будзе.

Каб папярэдзіць гэтую ката-strofу, Крэмль пайшоў па дзівёх лініях. З аднаго боку пастрашыў Заходнюю Нямеччыну новай Ка-рэяй і грамадзянскай вайной, да-даючы пагрозу новае бліkады Бэрліну, з другога боку паказаў сваё поўнае „любові” сэрца, пра-панаючы немцам-палучэнне. У-ходніе ѹ Заходніе Нямеччыны ў незалежнае, самостойнае, „дэ-макратычнае” гаспадарства із сва-ею „нацыянальнай” арміяй, ды шмат іхніх прыгожых рэчаў.

Іронія лёсу лідар нямецкіх са-цыял-дэмакратаў Шумахер стаў-ся тут хаўрусынкам Сталіна. Ці гэта выпадак, ці ѿшчэ адзін до-

каз таго, што сацыялістыя наагул неяк часта аддаюць самы сябе на зынішчынне гэтаму свайму, пра-да, далёкаму сваіку. З іншага боку, Шумахер выступае на зусім па-сацыялістычнаму, калі дамага-еца, перадусім ад Францыі, ѿшчэ большыя і большыя уступак, ве-даючы, што работнік у Францыі жыве сяняня горш ад нямецкага і што гэтую бяду ён заўдзячае, хай і ускосна, сябром таго-ж Шу-махера — немцам.

Дарма што так, Адэнаўэр ро-біць сваё, бо, будучы ня меншым патрыётам чымся Шумахер, доб-ра разумее, вялікую карысць умо-вы для Нямеччыны. Нямецкі Бундэстаг (сойм) падтрымлівае яго ѿ гэтае справе.

Паводле апошніх паведамле-ніяў, раніцою 26-га траўня, у бу-дышынку Бундэстагу была ўрачыс-та падпісаныне ўмова трох саю-зных гаспадарств — ЗША, Ан-гельшчыны й Францыі із Заход-нім Нямеччынай.

Першым падпісаў ўмову (на 400 бачынах) ангельскі міністар замежных спраўў Ідэн, за ім — французскі міністар замежных спраўў Шуман, тады дзяржавыні сакратар Эчысон, і апошнім — канцлер Адэнаўэр.

Пасля падпісаныне ўмовы, кан-цлер Адэнаўэр, паміж іншымі сказаў: „Сяняняшня падзея адны-мі новую ёрӯ гісторыи Эўропы”. І мы гэтую верым. Сапраўды пад-зей гэтае нязвычайнае вагі, адзі-нае ѹ дасюлешній гісторыи. Гэта рашучы крок наперад дэмакра-тый на шляху ратаванья культуры, свабоды й гонару чалаве-ка.

Застаецца адно пытаныне — што будзе робіць далей блёк ды-клатуры? Тут можна здагадацца па рознаму. Пэўнае, аднак, што гэты блёк рыхтецца да паваж-ных падзеяў, кіруючысі ведамы-х падгіркі: мета апраўдае сродкі. А што даводзіцца часта-густа хапацца хлусні, нязажна, заўсёды знайдзецца нехта, хто паверыць гэту. Галоўная-ж мэта — за-даць съвет. Зусім гэтае разважаў і Гітлер.

С. К.

ТВОРЦЫ НАШЫХ ІДЭАЎ

„Усё цячэць, зъмяніяцца”, сказаў некалькі філэзаф Гэра-кліт. Гэта ягоная праўда сталася пазней асновай розных філязофскіх систэмаў-тэорыяў. На ейнай аснове паўсталі ня толькі розныя чыстыя філязофскія сис-тэмы, але ўзялі з аснову ѹ ву-чония з галінаў прыкладных на-вукіў, як фізыка, і асабліва — гісторыя.

Нас тут перадусім цікавіць а-пошняя. Вялікі філэзаф Гегель даў нам сваю гіпатэзу ейнага раз-віцца. Паводле яго, матарам развіціцца людзкіх судносцяў ды дзяржаваў ёсьць наш дух, і-дэя. Ідэя нараджаецца, жыве, у змаганні з перашкодамі магут-нее, дасягаючы ўрэшце найвышэйшай ступені свайго развіціцца, свае дасканаласці, — і цыкл замыкаеца.

Падобную думку, што даты-чыць цыклічнасці ў развіціці жыцця людзкіх грамадаў-наро-даў, дзяржаваўных камплексаў ды культураў дае нам цікавіць. Кіркі вучоны Т. Тойнбі.

Усё гэтае цікавае для нас. Усё гэтае трэба ведаць, бо гісторыю можем і пададзіць людзі, а кожны чалавек ці народ робіць перадусім сваю собскую гісторыю, накаторыя-ж народы рабілі ѹ яшчэ ѿ съяння на-магаючыя робіць якшоі іншымі. Мы гэта ўжо надта балюча адчуліці, што нашу гісторыю можем і пададзіць людзі, але ўсё гэтае ўжо ў гісторыі. Борагі таго ці іншага народу намагаюцца дасвесьці іншымі суседзямі. Мы гэтае аж надта балюча адрасаў, што нашу гісторыю можем і пададзіць людзі, але ўсё гэтае ў гісторыі. Борагі таго ці іншага народу намагаюцца дасвесьці іншымі суседзямі. Мы гэтае аж надта балюча адрасаў, што нашу гісторыю можем і пададзіць людзі, але ўсё гэтае ў гісторыі.

Якія-б філязофскія систэмы развіціцца гісторыі мы не ўзялі, усе яны цвердзяць адно: мотар-ам гісторыі ёсьць дух, ідэя. Яны адзіны вырашальны дзеянік у жыцці народу, найвышэйшэ а-сягненне жыцця. Ня маючы гэта-тага творчага духа, ды жыцця дыядын-ных ідэяў, някай людзкай грамады ня можа стацца нацыя-дныя ідэяў, някай людзкай грамады ня можа жадаць нейкас неза-лежнасці. Тому зацятае змаганьне супраць нирэячнасцю ідэяў як зынірэячнасцю. Борагі таго ці іншага народу намагаюцца дасвесьці іншымі суседзямі. Мы гэтае аж надта балюча а

У абароне нашае Царквы

(Несвятарскія чыны аднаго сьвятара)

Мы вельмі просім нашых паважаных чытачоў выбачыць нам, што мы закранае гэтую тэму. Але абарона нашае Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы справа, якая цікавіць і хвалюе кожнага з нас.

Яшчэ так нідаўна „беларускі” іерарх, памерлы ўжо сянянія Бенядыкт выдаваў свой „духоўны” орган „Православны Белорус”, у якім рубаў галовы ўсім „спартыстам” і пераконваў, што ані Беларусі, ані Украіны „ня было, німа й быць ні можа”, і тым балей на было, німа й быць ні можа ані Беларускай, ані Украінскай Аўтакефальнай Праваслаўнай Царквы. Г мы разумеем ягоныя ніхъціянскія чыны.

Ен адыйшоў. Але дух ягонае ненавісьці да самастойнага й незалежнага беларускага жыцця не адыйшоў разам із ім. Зьяўліся сьвятар, які падхапіў ягона съяз і панёс далей: А. Лапіцкі пачаў выдаваць свой „Царкоўны Сьветач”. Гэты айцец добра ведамы на толькі нам, але й сваім нават вернікам, як асоба, што мае мала супольнага із сьвятарскім санам, аб чым ці раз паведамляла досьць блізкая яму прэса. Мы абы ім дагэтуль ніколі й нідзе не ўспаміналі і толькі добрае імя нашае Царквы сталася прычынай нашага сянянішняга выступлення.

Пачаўшы выдаваць свой „царкоўны” орган, а. Лапіцкі адразу пачаў друкаваць у ім і свае зусім не сьвятарскія весткі.

Усім хіба вядомае, што якія падыгода таму украінскі япіскап Вячаслаў перайшоў да расейцаў, якія яго у другі раз хіратанізавалі. Япіскап Вячаслаў быў у свой час на хіратонії япіскапа Васіля. Паводле царкоўных канонаў для хіратоніі япіскапа патрэбныя два, але могуць быць трох і больш япіскапы. На хіратоніі япіскапа Васіля быў: архіяпіскап Сяргей, нябошчык япіскап Платон і Вячаслаў. Значыцца, калі-б нават і дапусціць, што Вячеслаў, якога расейцы мусілі „перахрышчаваць” і на быў тады, з іхняга гледзішча, япіскапам, — дык і так хіратонія япіскапа Васіля кананічная.

На праўдзе-ж і Вячеслаў быў тады кананічным япіскапам, бо афармленне іерархіі украінскіх царкви было праведзянае з багаслаўленыя мітрапалітам Дзянісам Аляксандрам, іерарху прызнашае ўсімі праваслаўнымі, апрача адных хіба расейцаў, Польскіе

Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы. Пацьвердзіла-ж яго канцылярыя цалкам кананічнага мітрапаліта Галікарпа. Ды й сам мітрапаліт Расейскіх Зарубежных Царкв Анастасі, згодна із чуткамі, зганіў у свой час чын мітрапаліта Леонідія — паўторную хіратанізацию япіскапа Вячеслава, гаворачы, што тут трэба было прынесьці Вячеслава ў сваю царкву, япіскар запыталаў ў яго. Васіль, ці ян ведае ён нейкага беларускага сьвятара, што быў у яго, але прозывіща якога япіскар ня мог сабе прыпомніць. Япіскап Васіль зауважыў, што, магчыма, япіскар мае на думцы а. Лапіцкага? Экзарх, аднак, не адказаў на гэта нічога. Гутарка на часіну спынілася. Япіскап Васіль адчӯй, што экзарх чакае мо а Яго заўвагаў аб особе Лапіцкага, але вырашыў не казаць нічога. Аб гэтай справе больш ужо не ўспаміналася. Канчаючы гутарку, экзарх запрапанаў япіскапу Васілю склаці юму падрабязныя мэмарыял а. Беларускай Аўтакефальнай Праваслаўнай Царкве.

Што-ж робіць з гэтае простае ўясеніе справы а. Лапіцкі? Ён не сароміца падаць у „Царковным Сьветачы” яшчэ адну манілівую вестку, быццам экзарх праланаваў япіскапу Васілю далучыца да нейкага ягонаса „Беларускага Царкоўнага Камітету”!

Падаем гэтыя выясыненыі з мэтаю выявіць няправду а. Лапіцкага і парадіць яму перадумаша на будучыні гэтую свою „духоўную” дзейнасць, спадзяючыся, што нам не давядзенца больш варочаца да гэтае прыкрае справы на бачынах „Беларуса”.

Ц., „Царкоўны Сьветач” лёгчіна яўтаматычна съцеле гэтым съцежку для тых, добра нам значных апякуноў, што ведаюць адно: „ня было, німа й быць ня можа”.

Мінаеца з праўдаю а. Лапіцкі яшчэ і ў іншай засцемцы, зъмешчанай на бачынах ягонаса „Царкоўнага Сьветача”.

Справа гэтая:

У свой час Япіскап Б. А. П. Ц., Васіль наведаў экзарха Канстантынопальскага Патрыярха архіяп. Міхайла. У гутарцы, між іншага, экзарх запыталаў ў яго. Васіль, ці ян ведае ён нейкага беларускага сьвятара, што быў у яго, але прозывіща якога япіскар ня мог сабе прыпомніць. Япіскап Васіль зауважыў, што, магчыма, экзарх мае на думцы а. Лапіцкага? Экзарх, аднак, не адказаў на гэта нічога. Гутарка на часіну спынілася. Япіскап Васіль адчӯй, што экзарх чакае мо а Яго заўвагаў аб особе Лапіцкага, але вырашыў не казаць нічога. Аб гэтай справе больш ужо не ўспаміналася. Канчаючы гутарку, экзарх запрапанаў япіскапу Васілю склаці юму падрабязныя мэмарыял а. Беларускай Аўтакефальнай Праваслаўнай Царкве.

Што-ж робіць з гэтае простае ўясеніе справы а. Лапіцкі? Ён не сароміца падаць у „Царковным Сьветачы” яшчэ адну манілівую вестку, быццам экзарх праланаваў япіскапу Васілю далучыца да нейкага ягонаса „Беларускага Царкоўнага Камітету”!

Падаем гэтыя выясыненыі з мэтаю выявіць няправду а. Лапіцкага і парадіць яму перадумаша на будучыні гэтую свою „духоўную” дзейнасць, спадзяючыся, што нам не давядзенца больш варочаца да гэтае прыкрае справы на бачынах „Беларуса”.

Аўтакефалісты

Жаночая Сэкцыя БАЗА ў Паходзе Лёяльнасці.

Сучасныя лягэнды Палесься

Рэпартажы партызанскіх баёў
Аблога прарваная

Усё жывое, усё, што дыхала на нашым маленкім востраве балота — роднага Палесься — мусела загінуць. Трэцяга лютага, на сівітані, кончылася колкітыйдневая грозная цішыня бальшавіцкага аблогі. Густы артылерыйскі агонь засыпаў усю нашу абтоку гарнатаі ды зъмішаў у вадно сънег, умерзлу зямлю, кускі лёду і лес. За пару гадзін на наш аблога пакрылася соктою яму ад снарадаў і бомбаў з пяці варожых самалётаў, што увесі час кружылі над нашымі галовамі. На скраі балота стаяць гатовыя да руху 13 танкаў. Бой за жыцьцё пачаўся.

Праз гуркі выбухаў ды стрэлау чуецца голас Язэпа Т.: „Трымайся, браты. Дагэтуль мы усюдзі перамагалі. Пераможам і цяпер!”. І наш груповы адказывае за нас усіх: „Мы вытрымаем і Беларусь будзе жыць”. Так, будзе жыць. Максім Ш., наш мужчын кулямётнік нязылічоных боек і адначасна пазта, ужо бача візу будучыні: „Вінтоукі нашае групы узыняліся для салюту вольнаму беларускому народу!”

Жудасны бальшавіцкі напад. Аднан мачнейшая за бальшавіцкія палкі і нязылічоную колькасць амуніцыі воля да жыцьця і перамогі беларускіх партызанаў. Супраць нашае не асабліва вялікае лікам групы бальшавікі

мы адыходзім і маем з сабою нават дзесяточ палонных. Дарэмна сталінцы кінулі дзеля нашага зынічнія мільённай вартасці амуніцыю, дарэмна былі іхнія страты людзімі. Мы адыйшли па поўным парадку і змагаемся даўжыні.

Трывога на балоце

Дзеля басьпекі нашых „хутараў” сярод балотных імшараў Г., пару кіламетраў ад балота, у пералеску, уладжаная асёрвацийнай пазыцыяй партызанскай чашыркі. Яна прадбачаная на выпадак, калі-б бальшавікі задумали напасць на нас ззаду.

Крху далей падгатаваныя добра замаскаваныя галінамі і момінкамі пазыцыі на выпадак бойкі. Цяпер яны пустыя ціха на ускрайніх балотаў. Партызаны і зброя будуть там тады, калі пакажыцца вораг.

Раптам трывога! Засцята съцікаючы вінтоукі бягучы сябры праз балотныя вонкі скачаць з купіні на купіні. Над пералескам узвысіўся зялёная ракета — сигнал падазронага руху бальшавіцкага войска на шасе.

Батальён дзеліцца на групы. Сябры съпяшаючы, каб заняць свае постані на падрыхтаваных пазыцыях ды належна сустрэць ворага. З мінутай дакладнасцю яны змайкоў свае стаянкі. Сусед перагукаецца з суседам, група з групай, — за некалькі мінутаў раскінуўся моцны ланцуг баявога фронту.

Усе чакаюць ворага. На пазыцыях магільная, напружаная цішыня. Ніводнага гуку, ні трэску сухога гальлю пад ногамі, ні лязгучы вінтовак. Фінкі ды вінтоукі за-

Паход Лёяльнасці у Нью-Ёрку

Ні панурае захмаранае неба ды сімень, ні безперыпны лівенія стрымалі сёлетняга паходу-дэманстрацыі Дня Лёяльнасці на Пятай Авеню ў Нью-Ёрку. Як кожны год, і сёлета машыраваў шмат тысячны паход арганізацій розных нацыянальнасці ў Нью-Ёрку, а між імі ў беларускую калёну.

Дзені Лёяльнасці адзначаецца кожны год у апошнюю суботу красавіка, як дзені дэманстрацыі стойкай вернасці амэрыканскім прынцыпам роўнасці, свабоды і дэмакратыі, дзякуючы якім грамадзяне Злучаных Штатаў жывуць сяняні ў супакоі, дабрабыце ў волі, а Амэрыка сталася прадавою краіна съвету ў галіне дабравыбу, разъвіццю тэхнікі і культуры. Дзені Лёяльнасці аўтакефалістаў перад днём першага паходу маці камуністыкі, съветчыкі аб фактычным пераломе ў псыхіческіх зарубежніцкіх правадыроў: нацыянальнасць народу рэжым тотальнай тираниі з турмамі ды концлагерамі, прыкладам якой ёсьць сяняні антынародная дэспотыя чырвонае Масквы.

Беларуская эміграцыя, якая з сваёй собскай практыкі добра знае ўмовы жыцця пад ціскам крывавага фашызму, ад трох ужо гадоў бярэ актыўны ўдзел у паходзе-дэманстрацыі Дня Лёяльнасці. Беларуская калённа заўсёды выступала як добра сарніца, з шматлікімі транспарэнтамі, з адносна вялікім, ня гледзячы на даждж, лікам удзельнікаў.

У прыраўнаныі да мінулых гадоў, гэты год на беларускім ад-

бо нас скрывае ад вората сімень ночы. Праз мінуту 20, амаль калі самата месца бойкі, паведамляючы сябры высланыя у разведку:

— Сялянаў вёскі Саколка гоняюць эстатам у Бабруйск. Канвой з 25 энкаўдистамі ды зесцікта чырвонаармейцаў.

— Рыгорава група і два цяжкія самастрэлы: адбіці! Жадаючыя дэманстрацыю сае „сілы”. Хаця амаль ўсе прыхільнікі групы у ЗША згуртаваныя акурат пад Нью-Ёркам (у Саут Рыверс) у адзін моцны „кулак”, тымніаменш, эфект выходзіць адваротны ад пажаданага.

Ды „бендацьць не парок” кажа расейская пагаворка. Больш цікавае ён тыпічнае для мэнтальнай нацыянальнасці Саут Рыверскіх правадыроў тое, што дубт перад Днём Лёяльнасці, у Галоўнай Кватэры паходу, яны дабіваліся сабе першага месца ў беларускай калённе. Падчас безпрыяднага маршу групу аўтараў дубт паднімаючы атакыўнікі.

Паход Дня Лёяльнасці ў такі способ неспадзеўкі стае вельмі прыкраю для зарубежнікаў нагоды дэманстрацыі свае „сілы”. Хаця амаль ўсе прыхільнікі групы у ЗША згуртаваныя акурат пад Нью-Ёркам (у Саут Рыверс) у адзін моцны „кулак”, тымніаменш, эфект выходзіць адваротны ад пажаданага.

Ды „бендацьць не парок” кажа расейская пагаворка. Больш цікавае ён тыпічнае для мэнтальнай нацыянальнасці Саут Рыверскіх правадыроў тое, што дубт перад Днём Лёяльнасці, у Галоўнай Кватэры паходу, яны дабіваліся сабе першага месца ў беларускай калённе. Падчас безпрыяднага маршу групу аўтараў дубт паднімаючы атакыўнікі.

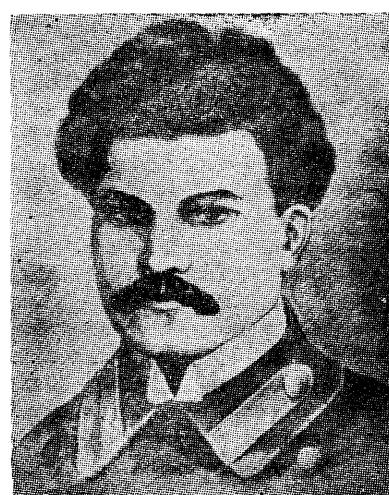
Беларускія партызаны дагарэлі у бай за Беларусь. Працярвленыя партызанскія рады папаўніліся новымі ахвотнікамі з адбітай вёскі. На чале батальёну становіца загартаваны ў шматлікіх бябах і адзначаны не адной баявой ранай новы адважны камандзір Максім Р.

Лесавік

МАГУТНАЯ СІЛА - КРАСА

....Хай пачуюць, як сэрга начамі
Аб радзімай старонцы баліць"...

М. Багдановіч „Пагоня”.

Максім Багдановіч
— студэнт Ліцэю

25 траўня гэтага году, 35 год таму, у „белым месце над сінім бухтай” у Ялце на Крыме памёр ад сухотаў наш найвялікі Пясыніяр Красы, палімнены Сын Бацькаўшчыны Максім Багдановіч.

Народжаны на Беларусі, у Вільні, ён блізу ўсё сваё жыццё праўжыў на чужыне, і вярнуўся на Бацькаўшчыну, папрадзе, толькі каб памярці, дарма, што не давялося яму ўсе-ж спачыць у роднай зямлі. Чужая і дагэтуль хавае яго.

Максім Багдановіч, які памёр, маючы ўсяго 26 год, меў мала часу тварыць. Аднак, усе ягоныя вершы ні толькі нязвычайна масцакія, але й задзіўляюць сваім глыбокім, як не так маладога аўтара, філэзафічным падыхом да кожанае жыццёвое праваў (успомніць верш „Калі ў ракавіну цёмнае жамчужыны”). На жаль, Багдановіч — філэзаф яшчэ зусім не даследаваны й чакае на свае „адкрыцці”.

Яшчэ менш часу меў малады пясыніяр дзеля службы Радзіме — Беларусі. Але, нібы прачываючы, што дні ягоныя палічаныя, ён горача, як бадай ніводзін з наших паэтаў, кахаў і служжыў і Красе, і Роднаму Краю. Служба красе якраз была ў Багдановіча ў найлепшай службай Бацькаўшчыне. Ён разумеў яе не як нешта няухопнае, абстрактнае. Багдановіч разумеў красу, як ту ю магутную

„Слуцкія ткачыхі”, „замест пэрсыдзкага вузору цвяяток радзімы васілька”, а Хрыстос у Апокрыфе” кажа вучням: „добра быць коласам, але шчаслыў той, каму давялося быць васільком. Бо наштато каласы, калі няма васількоў”?

У гэтых словах — усё credo Багдановіча. Краса для яго — гэта тое, што надае асалоду і дарыць веру падняволінаму ад вякоў беларусу, што ўлівае ў ягону душу жаданне жыць і змагацца, тварыць і будаваць у магутным уздыме долю Бацькаўшчыне-Беларусі.

Красу бачыў Максім Багдановіч усюдых, асабліва-ж у праявах роднага, па якіх ён тужыў, дарастаючы, якія ўбраў у думках „у вясёлку калёры”, ад якіх чакаў лекаў для хворага цела. Бурлела гэтая краса і ў веснавой паводцы, калі

...пад птушы крык і гоман,
Даўшы хвалім волны ход,
Прыпадыме бацька Нёман
На хрыбце магутным лёд.

і ў плачы мяцеліцы, калі

„Ускіела сънекнае віно,
І белай пенай мкне яно.
У бубны дахаў вешер б'е,
Грыміць па ім, звініць, пле.”

і ў голасе шэрае зязюлі, што кувае „сумным гукам у бары”, і ў імгле восенскіх вечароў над роднай вёску (верш „Дождж у полі і холад”), і ў зачараванай краіне беларускае міталёгі, і ў запечканым тварыку вясковае дзяўчынкі-нянкі, у рысах якое Багдановіч улавіў нешта

„вішэйшае, што Рафаэль вялікі Стараўся выявіць праз Божай Маці лікі”.

Аднак, найвышэйшых „увышашаў” дасягае Багдановічавае разуменне красы не ў ягоных славутых трывялетах ці тэрцінах, і не ў бездакорных апісаннях беларускага прыроды, а ў бязъмежных бацькаўшчынах. Часам яно ў яго аж нясыцерпна боль, часам „магутная сіла роднага”, што, як пісаў адзін з наших ведамых літаратаў на бачынах „Сакавіка” недзе у 1948 годзе,

„правіваеща заўсёды і ўсюды, правіваеща ія толькі міжвольна, „забыўшыся” (першая рэдакцыя вершу „Слуцкі Ткачыхі”), але варэще ѹ надвольна, проста дзеяннем „бязъволянае рукі” (апошняя аўтарская рэдакцыя вершу)”.

І дарма некаторыя, даўнейшыя праўда, крытыкі, называючы Багдановіча „песняром чыстасе красы”, гэтым самым імкнуліся замкнуць і яго, і ягону творчасць у вузкія рамкі нейкіх, хай і высака-мастацкіх, аднак далёкіх ад сапраўднага жыцця ў змаганні разумення. Якраз Максім Баг-

дановіч адбіраоць у мяне гэтыя сінія кветкі. Бо поўнай вагі каласы маглі-б узрасці на мейсцы вясількоў.

15. И звярнуўшыся да музыкі, спытаў яго: калі пяюць песні на вас?

16. Музыка адказаў: пяюць на

Коляды, на запусты, на Вялікі

дзень, на Тройцу, на Яна Купалу, на Пятроўку, на зажынках і

і даждынках.

17. Пяюць на радзінах і хрэс-

бінах, пяюць дзіцё калышачы; і

і самі дзеці пяюць, гуляючы; пя-

юць на ігрышках і вечарынках, і

і на вясельлях, і на хаўтурах, і ѹ

бядседзе, і ѿ працы, і ѿ маскалі

і дучы, і ва ўсякай іншай прыго-

дзе. Так скроўзь увесь год пяюць.

18. И прамовіў Хрыстос Пяты:

Ты, шкадуючы долі-тагадо-

ных людзей, асуздіў песнью, але

галодныя людзі не асузділі яе.

Жыве яшчэ душа ў народзе гэ-

тым.

19. Тады ізноў сказаў Пётра:

Але няхай-жа ѿ песнях бу-

дуць думкі добрыя і павчуа-

чы, каб, апрош красы, меўся ў

іх пажыць чалавеку.

20. И адказаў яму Хрыстос:

Няма красы без пажытку,

бо сама краса і ёсьць той пажы-

так дзеля душы.

21. И павчуаочы іх прамовіў:

Агляненцеся навокал! Ці-ж

ня ніва калышыца каля нас?

22. Цяжка працаўаў ля яе гас-

падар і вось бачыць: паміж збожжя

и краус адбараць у іх? Мала дадзе-

на ім — няўко-ж трэба, каб бы-

ло яшчэ менш?

23. И сказаў ён у сэргы сваім:

дановіч войстра, як нікто адчуваў кожны болі і крыду роднага краю і безгледна ахвяраваў і ўсю сваю творчасць, і сябе — Бацькаўшчыне-Беларусі.

„Беларусь, Краіна-браначка”, ясная заразанчка”, „што на згасьне, што яшчэ асьвейцін родны край”, — і ёсьць для яго той найвышэйшай красой, каханье якое — нясьцішны болі, для якое няма ахвяры — завялікае.

Святыніца аб гэтым адзін з найлепшых вершаў паэты, а мо’ найлепшы верш усёе нашае пазэй наагул, слáунай „Пагоня”, якую Максім Багдановіч канчае словамі ўжо на вершу, а найшчэрайшае, гарачае малітыў:

„Мані Родная, Маці-Краіна,
На суніцца гэтакі боль.
Ты прабач, Ты прыймі свайго сына,
За Цябе яму ўмерці дазволь!”

1 Маці-Краіна даўно прабачыла сыну ягоныя бязвольныя віны, бо ці-ж можна не дараўаць таму, што служжы на зямлі — красе?

Так, магутная сіла — краса, а-сабліва, калі палымнене яна ў найвышэйшай сваёй праяве — ахвярным каханыні. Яна жыве ѹ будзе жыць вечна. Сыходзяць і будуть сыходзіць у зямлю песьняры красы, выпусліць із самледзе далані зброю ці адзін яшчэ рыцар Бацькаўшчыны, — беларускі народ узыйдзе на свае ўзвышшы. Но змаганье ідзе, і як пісаў на зямлі — красе?

„Усё лятуць, і лятуць тыя коні,
Срабнай збройя далёка грыміць.
Стараўнай Крывіцкай Пагоні¹
Ні разьбіць, ні спыніць,

ні стрымаць!”

А. Крыніца

ІЗ СПАДЧЫНЫ М. БАГДАНОВІЧА

Пагоня

Толькі ў сэргы трывожным пачую За Краіну радзімую жах, — Успомню Вострую Браму съвятую І ваякаў на грозных канях.

У белай пене праносяща коні,
Рвуцца, ўмкнуцца і цяжка хры-
[пляц...]
Стараўнай Крывіцкай Пагоні
Ні разьбіць, ні спыніць, ні стры-
[маць.]

У бязъмерную даль вы ляціце,
А за вамі, прад вамі — гады.
Вы за кім у пагоню съпяшыце,
Дзе шляхі ваны ѹдудаць і куды?

Мо яны, Беларусь, панясяліся
За тваімі дзяцьмі у здагон,
Што забылі цябе, адракліся,
Прадалі і аддалі ѹ палон?

Бече ѿ сэргы іх, бече мячамі,
Не давайце чужынцамі быць.
Хай пачуюць, як сэрга начамі
Аб радзімай старонцы баліц.

Маці родная, Маці-Краіна!
На суніцца гэтакі боль...
Ты прабач, Ты прыймі свайго
[сына],
За цябе яму ўмерці дазволь.

Усе лятуць і лятуць тыя коні,
Срабнай збройя далёка грыміць.
Стараўнай Крывіцкай Пагоні
Ні разьбіць, ні спыніць,

ні стрымаць!”

Дождж у полі
i холад

Дождж у полі і холад... Імгла...
Дзе ў вёсцы міргаюць агні.
Там, зълякаўшысь, схавалась,
[лягla]
Доля горкая ѹ чорным цяні.

I пад цёмнымі крыламі ноцы
Не пабачаць цяпер яе вочы.
Толькі вецер асеньні, начны,
У полі сумна гудзіць і пяе
Аб радзімай старонцы глухой
I аблія ѹ няшчансай яе.

Цісьне сэрга мне песьня нач-
[ная],
Хай-же голасна веци съпявае.
Хай пяе ён у роднай зямлі,
Каб у сэргах нам сорам збудзіць,
Каб змагацца з няпрайдай ішлі,
У чым сэргы сумленне на
[сыпіць].

Долю чорную ноч не схавае,
Калі выльецца песьня жывая.

**

Рушымся, брацьці, хутчэй
Ў бой з жыцьцем, пакідаючи
[жах].
Крыкі пужлівых людзей
На стрымаюць хай бітвы размах.

Проці цячэння вады
Можа толькі жывое паплыць,
Хвалі-ж ракі заўсягды
Тое цягнуць, што скончыла

[жыць].

Крыніца

Даўно ўжо целам я хварэю.
I хвор душой.
I толькі на цябе надзея,
Край родны мой!

У родным краю ёсьць крыніца
Жывой вады,
Там толькі я магу пазбыцца
Сваёй нуды.

Калі-ж у ім памру-загіну, —
Ня жалюсь я!
Ня будзеш цяжкай ты суны
Свайму, зямлю.
Там хоць у гліне, хоць у брудзе,
Там пад зямлёней,
Найдуць мае слабыя грудзі
Сабе спакой.

З Беларускага Жыцця

ГАДАВЫ СХОД СЯБРОУ „МАЛАДНЯКА” У НЮ-ЁРКУ

11-га траўня г. г. адбыўся гадавы агульны сход сябру „Маладняка” — Адзелу Згуртаваньня Беларускага Моладзі ў Нью-Ёрку.

У залі пад царкою сів. Троіцы, дзе Яго Прэасць. Уладыка Васіль адпраўляе кожнае нядзелі урачыстую Божую службу, сабраўся каля 50 сябровак і сябру ЗБМ і запрошаныя госьцы.

Сход адчыніў старшыня „Маладняка” сябра Я. Ніхайнак. У кароткі прамове ён сказаў аб мэтах і заданіях сходу, а таксама выразіў вялікае задаваленне з таго, што справа арганізацыі беларускага моладзі ў Злучаных Гаспадарствах Амерыкі ўсыцяж развіваецца ѹбіядзе добрая вінкі ў падрыхтоўцы маладых беларускаў і беларусоў да нацыянальна-грамадзкага працы.

У прэзыдium сходу былі выбраныя: сябра В. Русак, сябру — Г. Русак (Родзька) і сябра Ю. Станкевіч. Першы — на старшыню, дзве апошніх — сябрамі.

Гарачымі словамі вітаў сход Яго Прэасць. Уладыка Васіль, багаславіўши моладзь на далейшую вытрымалую ѹплодную працу на дабро нашага народу. Звяртаючыся да моладзі, Уладыка, між іншым, сказаў: „Вы можаце цешыцца, што, працуячы для нашага народу, маєце добрая прыклады у арганізацыях нашага старэйшага грамадзянства. Гэта — добрая школа і дзяякуючы ёй вы можаце пазбегнуць памылак, а часам становеся добраім будайникамі наша агульнае съявітое справы. Няхай Бог вам памагае”.

Сп. Гэн. Ф. Кушэль, старшыня БАЗА, гэтае найпаважнейшае беларускага арганізацыі ў ЗГА, вітаючы сход, у цёплых словаах ацаніў даслошенню працу моладзі на грамадзкай ніве, падкрэсліўши, што, дзяякуючы моладзі ў яе наму вялікаму ѹахвярнаму

Творцы наших ідэяў

ані заглушиць, ані тым больш запірэчыць велічы нашага дука, нашае духовае свабоды ѹнезалежнасці, калі толькі мы ўспомінім такіх творцаў і волатаў наших вызвольных ідэяў, як Ф. Багушэвіч — Бацька нашага адраджэння, Каству Каліноўскі — змагар за народную волю, Прапор нашага адраджэння Я. Кунала, Алёіца Цётка, Пісняр Красы й Бацькаўшчыны — Максім Багдановіч ды шмат, шмат іншых. Кажны беларус, дзе-б ён ня быў, адрэзкаў ўсімі галаву вышэй, калі толькі праҷытае ці пачуе гэтыя імены! Но яны — нашыя творцы, іх толькі краса нашага, ды людзікага нааўг духа, але ѹнашыя патрыёты, самаахвярныя змагары, паліменныя сыны Роднай Краіны, што пачалі новую эру нашага нацыянальнага жыцця, аднавілі перарваны цырк нашае гісторыі.

І няхай нашыя сэрцы сумуюць, што Каству Каліноўскі мусіў без пары пісаць да народу свой апосні ліст, „Ліст з пад шыбеніцы”, што наша Цётка даслоўна згарэла ў віры змаганьня, што Янка Купала ўрэзце рэштаў памер трагічна съмерці, а вялікі пісняр красы Максім Багдановіч пакінуў гэты съвет, не асянгнуўшы пават сярэдняга веку людзкога жыцця. Мы ўсе ведаем адно — яны не памерлі для нас! Яны пакінулі нам свае ідэі, свой велічны, нязнічальны сълед. Яны будуть жыць у сэрцах наших, пакуль будзе жыць наш славны народ! Но мы ведаем, што яны — зоры на шляху адноўленага цырку нашага разьвіцця, нашае гісторыі, зоры што прывілі нас да векапомнага 25-га Сакавіка і прывядуць некалі да ўздзейсненія нашае поўнае незалежнасці!

Свайго часу адзін з творцаў нашага духу сказаў: „Калі Бог паўстане супраць сілі, прадаўда выйдзе із магілы.” А наша праўда — праўда справядлівія, і нікія ворагі не паўстримаюць імклівага лёту нашае Пагоні да нашага вызваленія. Выйдзе праўда нашых творцаў — волатаў з магіл, з цяжкае няволі і свабодны дух наш пачне тады тварыць са-праўдныя пэрлы красы як для нас, так і для ўсяго чалавецтва!

С. Клім

ўзделу ў кожным пачынанні, усе нашыя нацыянальныя съвіты і імпрэзы праходзілі вельмі ўдала. Ён успомінуў, што і падзея вельмі важная пават у гісторычнай пэрспэктыве — перадача упершыню беларускіх песені ў праиз амэрыканскіх радыё, — удалася таксама, дзяякуючы моладзі. Канчаючы, сп. Гэн. выказаў надзею, што моладзь патрапіць стацца ў будучыні славна зъмена старэйшых.

Сябра М. Тулейка выступіў з прывітаныем ад Галоўнага Ураду ЗБМ, пасля чаго праҷытаў рэфэрэт на тэму: „Заданы моладзі ў нацыянальна-вызвольным руху беларускага эміграцыі”. У сваім рэфэрэце ён, між іншага, зазначыў, што перад беларускай моладзю ў эміграцыі стаяць вялікія заданы нацыянальной працы, дзеялістага выкананія якіх-каждын павінен сыштуматычна працаўшы над сабою. Школа, лекцыі, курсы, рэфэрэты дапамогуць кожнаму павінніцца свае веды і стацца больш вартаснае адзінка ў нашым грамадзтве на чужыне.

„Беларуская моладзь на эміграцыі”, сказаў ён, „павінна таксама выяўляць што-раз большую актыўнасць у нацыянальна-вызвольнай акцыі, пераймаючы, хайдыцьці напачатку, авабязкі у грамадзкай працы. Гэтага патрапіваюць магчыма даўгія яшчэ гады эміграцыі, калі год па годзе рады нашага сянянінія гакты выбудуць памяшаніца, а таксама ѹдобрый пэрспэктыў недалёкага можа вызваленія нашае Бацькаўшчыны”.

У дыскусіі над рэфэрэтам сябры згодна падкрэсліў вялікае значанне ладжанінай час-ад-часу сябру — скілі сходу, які ў сучасных аbstавінах ёсьць для моладзі школай грамадзкага працы, а нахват і лекцыямі грамадзкага сужыцця. Сябры пацвердзілі таксама думку рэфэрэнта, што моладзь будучы сарганизаванай, можа праводзіць свой вольны час больш метазгодна, і то ня толькі ў сэнсе грамадзкіх заняткаў, але таксама адпачынку, ці забавы.

Пасля спраўдзаны аўтасыці „Маладняка” за мінулы год і аблікаваныя яе, сход прызнаў старому ўраду абсалютна.

У склад новага ўраду ўваішлі сябры: Мікола Заморскі — старшыня, Т. Беразовскі — заступнік, Ю. Станкевіч — сакратар, Ала Орса — скарбнік і В. Паланевіч — сябра. Былі выбраныя таксама троі сябры рэвізійнае камісіі і сябру — суд, які згодна із пастановою З'езду Моладзі з усіх штатаў ў Кліўлендзе, — дзеяньні для ўсіх адзеліў ЗБМ. У склад суду ўваішлі: Я. Ніхайнак — старшыня, Г. Русак і Александровіч — сябры.

Сабраныя дзюга аблікавалі піян працы на будучы год. Гладваліся добраяя працялановы, якія новы ўрад з энтузіазмам узяўся ужыццяўніць, а сябры зь ня менш энтузіазмам узяўся падтрымліваць іх.

На нарадзе былі аблікаваныя ѹстановленыя галоўнія прынцыпы супольнасці сябры.

Старшынё Каардынацыйнага Цэнтра

Амэрыканскі Каардынацыйны Цэнтр

Прадстаўнікі Паняволеных Народаў

СССР. Гэты Цэнтр заўзіўшыся ўжо

прадстаўнікі ад Азэрбайджана, Беларусі, Грузіі, Казакоў, Паўночных Каўказаў і Украіні.

Неўзабаве чакацца далаўчынне да Цэнтра прадстаўнікі ад Армініі ды іншых заўзіўшыся нацыянальнасці.

Мэтай Каардынацыйнага Цэнтра —

супольна бараніць інтарэсы вышэй усіх

народоў і падтрымліваць не

залежніць сваіх краін у змаганьні

з камунізмам.

На нарадзе былі аблікаваныя ѹстановленыя галоўнія прынцыпы супольнасці сябры.

Старшынё Каардынацыйнага Цэнтра

Амэрыканскі Каардынацыйны Цэнтр

Прадстаўнікі Паняволеных Народаў

СССР. Гэты Цэнтр заўзіўшыся ўжо

прадстаўнікі ад Азэрбайджана, Беларусі,

Грузіі, Казакоў, Паўночных Каўказаў і Украіні.

Неўзабаве чакацца далаўчынне да Цэнтра прадстаўнікі ад Армініі ды іншых заўзіўшыся нацыянальнасці.

Мэтай Каардынацыйнага Цэнтра —

супольна бараніць інтарэсы вышэй усіх

народоў і падтрымліваць не

залежніць сваіх краін у змаганьні

з камунізмам.

На нарадзе былі аблікаваныя ѹстановленыя галоўнія прынцыпы супольнасці сябры.

Старшынё Каардынацыйнага Цэнтра

Амэрыканскі Каардынацыйны Цэнтр

Прадстаўнікі Паняволеных Народаў

СССР. Гэты Цэнтр заўзіўшыся ўжо

прадстаўнікі ад Азэрбайджана, Беларусі,

Грузіі, Казакоў, Паўночных Каўказаў і Украіні.

Неўзабаве чакацца далаўчынне да Цэнтра прадстаўнікі ад Армініі ды іншых заўзіўшыся нацыянальнасці.

Мэтай Каардынацыйнага Цэнтра —

супольна бараніць інтарэсы вышэй усіх

народоў і падтрымліваць не

залежніць сваіх краін у змаганьні

з камунізмам.

На нарадзе былі аблікаваныя ѹстановленыя галоўнія прынцыпы супольнасці сябры.

Старшынё Каардынацыйнага Цэнтра

Амэрыканскі Каардынацыйны Цэнтр

Прадстаўнікі Паняволеных Народаў

СССР. Гэты Цэнтр заўзіўшыся ўжо

прадстаўнікі ад Азэрбайджана, Беларусі,

Грузіі, Казакоў, Паўночных Каўказаў і Украіні.

Неўзабаве чакацца далаўчынне да Цэнтра прадстаўнікі ад Армініі ды іншых заўзіўшыся нацыянальнасці.

Мэтай Каардынацыйнага Цэнтра —

супольна бараніць інтарэсы вышэй усіх

народоў і падтрымліваць не

залежніць сваіх краін у змаганьні

з камунізмам.

На нарадзе былі аблікаваныя ѹстановленыя галоўнія прынцыпы супольнасці сябры.

Старшынё Каардынацыйнага Цэнтра

Амэрыканскі Каардынацыйны Цэнтр

Прадстаўнікі Паняволеных Народаў

СССР. Гэты Цэнтр заўзіўшыся ўжо

прадстаўнікі ад Азэрбайджана, Беларусі,

Грузіі, Казакоў, Паўночных Каўказаў і Украіні.

Неўзабаве чакацца далаўчынне да Цэнтра прадстаўнікі ад Армініі ды іншых заўзіўшыся нацыянальнасці.

Мэтай Каардынацыйнага Цэнтра —

супольна бараніць інтарэсы вышэй усіх